

Hồi Thứ Hai Mười Chín

LÁ RỤNG TỎI TẢ

Trong không khí trầm mặc, gương mặt tươi cười thần bí của Y Mộng Lăng không ngừng lay động pha lẫn nét đặc dị.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh.

Ngọc Kim Câu Bạch Vũ.

Đạn Chỉ thần kiếm Chu Kỳ.

Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc.

Đây là bốn hàng chữ danh tánh ghi trên dải lụa bạch mà mỗi khi chàng ta sát hại xong một người là lại dùng máu tươi xóa đi một hàng. Hôm nay đây là hàng tên cuối cùng được bôi đi. Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc đã chết. Bất luận ông ta đã chết như thế nào nhưng đối với mối thù của Y Mộng Lăng cũng kể như đã thanh toán xong.

Nhưng có điểm vô cùng khả nghi là với Liễu Liễu thần tăng, một người có địa vị danh vọng trên giang hồ như thế mà đi đồn Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc vào chỗ chết thì thật là lạ!

Vì cơ gì? Bên trong phải có điều gì bí ẩn lắm. Mà Y Mộng Lăng tin rằng điều bí ẩn ấy phải có liên quan đến mối thù của chàng. Chàng từ từ ngửng nhìn Thúc Gia Ngọc hỏi:

– Liễu Liễu thần tăng đâu?

Thúc Gia Ngọc ngược nhìn lại chàng không đáp.

Thực ra cũng chẳng cần nàng phải trả lời vì sau khi hãm hại xong Hà Thúc Tinh Nhạc, đương nhiên ông ta đã bỏ đi mà Thúc Gia Ngọc đuổi theo đã không bắt kịp.

Y Mộng Lăng khẽ nhún vai tiếp lời:

– Như thế càng hay, tránh được cô nương khỏi làm khó dễ tại hạ. Bây giờ để tại hạ đi tìm kiếm ông ta.

Giọng nói của chàng vô cùng êm nhẹ quyến rũ làm cho nét mặt buồn thảm của Thúc Gia Ngọc thêm rung động.

Trạng thái ấy biểu lộ tất cả những mâu thuẫn và tranh chấp giữa chàng và nàng đã vì cái chết của phụ thân nàng mà hoàn toàn tiêu giải.

Tuy nhiên nàng vẫn cố giữ vẻ lạnh lùng trả lời Y Mộng Lăng:

– Cảm ơn! Chuyện trả thù bản cô nương tự lo lấy được!

– Tại hạ tìm Liễu Liễu thân tăng cũng không phải là để trả thù giúp cô nương, cô nương chớ hiểu lầm!

Tới đây chàng hướng mắt về phía cha con họ Đặng hỏi:

– Đối với cái chết của Tuyết Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, tại hạ nghĩ rằng cha con các hạ thế nào cũng phải biết trước chứ?...

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao trầm nét mặt:

– Gia đình họ Đặng ta ở Cùng Lai Sơn sở dĩ được võ lâm tôn trọng hàng trăm năm nay là do mỗi hành động đều quang minh lỗi lạc. Các hạ chớ nên có ý ngậm máu phun người như thế!

– Nếu vậy thì hay lắm! Gương mặt tươi cười của Y Mộng Lăng pha chút khinh miệt nói tiếp:

– Chỉ đáng tiếc là một vị đại anh hùng nghĩa bạc vân thiên đã vì gia đình các hạ hư phí cả đời nay lại đánh mất mạng sống một cách vô ích!...

Vừa nói Y Mộng Lăng vừa rảo bước ra...

– Đứng im! Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao cất tiếng quát đình tai chói óc trợn mắt nhìn Y Mộng Lăng vừa quay lại giọng giận dữ:

– Các hạ nói thế là ý gì?

Y Mộng Lăng thản nhiên đáp:

– Tuy người đó đã hai ba lần cản dận tại hạ không nên nói nhắc đến tên tuổi của người, nhưng ngày nay người đó đã chết nên tại hạ tưởng rằng cũng chẳng cần phải để mai một tấm tình hào hùng vì nghĩa quên mình ấy...

Tới đây chàng ngược nhìn Đặng Giao tia ánh mắt sáng quắc nói tiếp:

– Chắc các hạ còn nhớ một người đã cùng nổi danh một lượt với các hạ hồi ba mươi năm trước đây chứ?

Nghe nói Đặng Giao tròn xoe cặp mắt, từng thớ thịt trên khuôn mặt rung động.

Một lúc lâu sắc mặt ông ta mới dịu xuống pha lẫn nét buồn thảm giọng nhẹ nhàng:

– Có phải các hạ muốn nói Phi Long thân đao Hề Công Cửu không?

– Phải!

Vừa đáp chàng vừa thò tay vào bọc lấy ra cái hộp ngọc đựng món bảo vật Uất Kim Hương Điếu nói tiếp:

– Để giải cứu ba mạng gia đình họ Đặng, ông ta đã nhờ tại hạ đem món thiên cổ kỳ trân Uất Kim Hương Điếu này đến đây để giải độc cho gia đình các hạ đó!

– Có phải các hạ nói ông ta đã chết?...

– Nếu ông ta tự mình thân hành đi Cùng Lai Sơn thì đâu đến nỗi phải vương thảm họa tán thân!

Nhắc đến cái chết của Phi Long Thần Dao Hề Công Cửu nét mặt chàng bất giác cũng lộ vẻ khích động. Chàng đưa chiếc hộp đựng bảo vật Uất Kim Hương Điếu đến trước mặt Đặng Giao nói tiếp:

– Thế rồi vì muốn giải cứu tại hạ để tại hạ giúp ông ta hoàn thành công việc giao phó, ông ta đã bỏ mình trong Thiên Quỷ trận. Bây giờ gia đình các hạ tưởng cũng nên vì tấm lòng cao nghĩa ấy mà nhận lấy món bảo vật này đi.

Lúc này Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đã đứng thừ người, cặp mắt đờ đẫn, hình như ông ta không còn nghe biết Y Mộng Lãng nói gì mà cũng chẳng thèm nhìn món bảo vật một cái.

Thế rồi đột nhiên ông ta ngửa cổ cất tiếng cười:

Hà hà hà!... Hà hà hà!...

Trong giọng cười ông ta đượm đầy vẻ bi phẫn, ông ta lẩm bẩm một mình và cũng như để nói với Y Mộng Lãng!

– Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao này đâu phải phường tham sống sợ chết. Ta hãy còn mạng sống trong vòng một tháng nữa, nhất định ra sẽ dùng thời gian để trả thù cho bằng được mối thù của Hề lão đệ!...

– Tại hạ nghĩ rằng các hạ nên nghĩ đến việc lưu lại chút hậu duệ thừa kế hương quả cho họ Đặng thì hơn.

Câu nói của Y Mộng Lãng khiến Đặng Giao rùng mình biến sắc mặt mấy lần. Thật vậy, một điều đáng lẽ ông ta phải nghĩ tới mà ông ta đã không nghĩ tới. Do đó khi Y Mộng Lãng đặt cái hộp đựng bảo vật Uất Kim Hương Điếu vào tay, ông ta không còn lòng dạ nào mà cự tuyệt nữa.

Sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ giao phó của người đã khuất, Y Mộng Lãng liền quay người bước ra cổng Đặng gia Bảo.

Mãn Thiên Phi Hoa Đặng Giao đuổi theo mấy bước cất tiếng:

– Xin các hạ hãy khoan đi!...

Y Mộng Lãng dừng bước từ từ quay lại hỏi:

– Chẳng hay các hạ còn điều chi chỉ giáo?

– Về chuyện Liễu Liễu thần tăng sát hại Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, tuy lão phu không rõ nội tình cho lắm nhưng...

Ngừng một chút ông ta mới lại nói tiếp:

– Chẳng hay các hạ muốn biết... biết...

Tới đây nét mặt ông ta chợt biến đổi hầu như trong vụ này còn có điều gì bí ẩn khó nói...

Y Mộng Lăng dương cặp mắt ngó chăm chăm nét mặt biến đổi quái dị của đối phương, vẻ mặt tươi vui của chàng cũng ngưng đọng.

Một lát sau chàng mới nhường mà nhún vai nói:

– Thôi chuyện ấy tại hạ sẽ tự đi tìm hỏi Liễu Liễu thần tăng, các hạ chẳng cần phải nói nữa!...

Trong một thoáng giây, tâm trạng của chàng vô cùng kích động. Vì chính chàng cũng đang cần gấp rút hiểu rõ lý do tại sao Liễu Liễu thần tăng lại ra tay hạ sát Hà Thúc Tinh Nhạc. Vừa nghĩ chàng vừa quay mình bước đi không buồn ngoái cổ lại một cái.

Ra khỏi cổng Đặng gia Bảo, chàng đưa mắt nhìn con hắc mã bị Tiểu Bạch Long giết chết, khê buông tiếng thở dài tiếp tục cất bước. Bước chân chàng nặng nề như tâm trạng chàng đang nặng mối ưu tư.

Thất Đồ Huyết Hoắc Doanh, Ngọc Kim Câu Bạch Vũ, Đạn Chỉ thần kiếm Chu Kỳ, Tuyệt Chưởng Phong Hà Thúc Tinh Nhạc, cả bốn người thù của chàng đều đã chết. Nhưng hình như mối “thù” vẫn chưa kết liễu, chẳng những thế chàng còn gánh trên vai gánh nợ tình. Thù cũ chưa dứt, thù mới chồng chất thêm. Đột nhiên chàng thò tay vào bọc lấy ra một ché áo cũ màu máu đã thâm đen có viết nguệch ngoạc bốn hàng chữ danh tánh mà bốn người ấy hiện nay đều đã chết cả... Thế rồi chàng tưởng tượng đến nét mặt luôn luôn u sầu của mẹ chàng hiện lên nét tươi vui.

Mẹ chàng đã khổ tâm nuôi dưỡng chàng trưởng thành rồi gửi chàng đến học nghệ với Địa Tà, rồi lại gửi chàng ra Nam Hải Không Minh đảo hy vọng chàng học được tuyệt nghệ của hai đại môn phái, ngạo thị giang hồ võ lâm, chủ yếu cũng chỉ là để chàng trả được mối thù bất cộng đái thiên ấy thôi.

Chàng còn nhớ mãi giọng nói ưu thương của mẹ chàng nói với chàng nhiều lần:

– Con có biết tại sao con được đặt tên Mộng Lăng không? Nếu như là con gái thì con sẽ được mẹ đặt tên là Mộng Y!... Đây là lời mẹ hứa với cha con lúc người còn tại thế.

Bây giờ chàng đã biết cha chàng họ Y, mẹ chàng họ Lăng, cái tên chàng do mẹ chàng đặt, đã biểu lộ tình yêu sâu nặng thành thật giữa cha mẹ chàng.

Hai mươi năm trước đây, Thiên Ma Y Dật và Tịch Mịch Vân Thường Lăng Ba, một người là nhân vật tuấn mỹ, danh rền giang hồ ai cũng sợ, một người là trang giai nhân tuyệt thế, đã từng làm siêu hồn lạc phách biết bao anh hùng võ lâm.

Chàng đã từng hứa với mẹ chàng, chàng cũng đã từng phát lời thề sẽ trả cho bằng được mối thù của kẻ đã đã sát hại cha chàng, chàng thề sẽ dùng bửu pháp đặc biệt để trừng trị những kẻ đã cùng chàng có mối thù chẳng đội trời chung. Bốn kẻ có ghi tên trên ché áo cũ do mẹ chàng trao cho chàng.

Đêm nay, chàng lại phát giác sự tình hình như không đơn giản như chàng nghĩ. Những điều chàng không rõ, có lẽ mẹ chàng cũng không rõ, vì nếu hiểu rõ, mẹ chàng đã cho chàng hay rồi. Chàng quyết định thế nào cũng phải tìm cho ra lẽ, phải tìm Liễu Liễu thân tăng để hỏi cho rõ ràng đen trắng. Vừa nghĩ, chàng vừa rảo bước nhanh thêm, trên gương mặt đẹp trai lại hiện lên nét tươi cười thần bí đầy ma lực hấp dẫn. Mảnh chéo áo cũ lại được chàng cất kỹ trong bọc.

Bốn ngày trôi qua đi...

Giữa lúc chàng đang mãi miết cất bước, bỗng nhiên một chuỗi cười hăng hắc, lạnh lẽo ghê người, như từ một cõi âm u nào vẳng đến.

Thân ảnh màu bạc ngừng lại. Nét mặt tươi cười của Y Mộng Lăng hiện vẻ kinh dị.

Chàng hướng cặp nhãn quang sáng quắc về phía có tiếng người hỏi:

– Ai?...

– Nhà ngươi là Y Mộng Lăng phải không? Hãy vào đây!

Giọng nói của người lạ hết sức lạnh lùng, có pha lẫn vẻ bi phẫn.

Nhìn chằm chằm về phía lùm cây rậm rạp, nét tươi cười kỳ dị trên gương mặt của Y Mộng Lăng lại lay động. Rõ ràng là đối phương đã tìm chàng để gây hấn. “Gặp rừng chớ vào” là điều tối kỵ của người võ lâm, hướng chi lại ở trong tình trạng địch tối ta sáng...

Trong khi chàng đang tỏ vẻ do dự thì giọng nói lạnh lùng của kẻ lạ lại vang lên:

– Này gã họ Y kia! Ngươi sợ rồi hả?...

Y Mộng Lăng nhướng mày bảo thầm:

– Sợ! Hừ thật nực cười!

Đúng vậy, đối với con người đầy tự kiêu tự ngạo như chàng, có bao giờ biết đến sợ là gì!

Vừa nghĩ, chàng ta vừa khẽ nhún vai một cái, thân hình đã như lần điện bay vút lên, là là bay lượn trên lùm cây rậm ba vòng.

Thân pháp và tốc độ khinh khoái mỹ diệu đến tột bậc, đây chính là phép khinh công thượng thừa Thiên Mã Hành Không.

– Thân pháp giỏi! Hãy xuống đây!

Tiếng “Đây” vừa dứt, lùm cây bỗng rung ào ào, rồi một hàng loạt lá cây bay vút lên rợp trời, cái nào cũng như lưỡi dao sắc nhọn, có tiếng xé gió ve ve, tập trung chụp vào mình Y Mộng Lăng.

Lại một môn võ học độc đặc kỳ dị với nội lực thâm hậu hải người xuất hiện.

Nét mặt tươi cười kỳ bí Y Mộng Lăng bỗng hần lên những đường kinh dị pha

lấn về hải hùng. Đối phó cách nào bây giờ?

Cặp mắt chàng tia ra hai đạo quang mang kỳ dị.

Thủ pháp “Thiên Diệp Tề Phi” xuất phát bất thành linh, chưa hề xảy ra trong giới võ lâm bao giờ, hoàn toàn ra ngoài sự tính toán của Y Mộng Lăng. Và ý niệm vừa thoáng ấy, chàng cũng chưa hề bao giờ nghĩ tới.

Chàng cất tiếng rú dài, thân hình bốc cao thêm hơn ba thước, song chưởng cùng vung mạnh, một vầng ngân quang tỏa ra vù vù bao bọc khắp mình chàng...

Trong chớp mắt, chàng đã cởi phăng chiếc áo dài nho sinh màu bạc vung lên...

Vụt vụt vụt!... vụt vụt vụt!...

Trăm ngàn chiếc lá cây như người mũi dao bén nhọn bị gạt rớt sang hai bên, thân hình chàng lẹ làng thoát ra, nhằm xẹt ra lùm cây cách hơn một trượng.

– Ta bảo ngươi hãy xuống đây!

Theo liền với tiếng quát đê trầm giận dữ, Y Mộng Lăng thoáng thấy từ trong lùm cây rậm, một bóng người thấp thoáng xẹt về hướng chàng như một ánh điện!...

Vù!... Veo veo veo!...

Hàng trăm ngàn nhánh lá lại rời cành bay tới tấp về phía chàng.

Á! Y Mộng Lăng bất giác thốt ra tiếng kêu kinh ngạc. Vì lần này thế công của thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi lại lợi hại hơn lần trước nhiều, vì người sử dụng phối hợp với môn “Điên Đảo Âm Dương Bát Quái trận”, thật là kỳ tuyệt hải người. Chàng vội vung công ba vòng, khí tụ toàn thân, dẫn chân lực vào Thiên Quái Kỳ Đan, như vậy dù chàng không muốn hạ xuống cũng không thể giữ thân hình trên không được nữa.

Nhưng có thể hạ xuống một cách yên ổn không?

Nét tươi cười trên mặt chàng trầm xuống, đồng thời chiếc áo dài màu bạc cũng được chàng lẹ làng căng trải phía dưới hai bàn chân. Đây là thế “Phá Hũ Trầm Chu”, phải nhờ vào phép “Bàn Cổ Ngưng Tụ đại pháp” thì triển đến cực độ mới sử dụng được.

Trong thế xoay chuyển vù vù, thân hình nghiêng ngã tránh né, bỗng nhiên một bên gót chân nhói đau tê dại. Một chiếc lá cây đã xé rách làn áo bạc vạch một vết dài dưới gan bàn chân chàng.

“Huỵch”! Chàng bị ngã lăn nhào dưới đất, mắt đổ hào quang như muốn ngất xỉu!

Vết thương dưới gan bàn chân máu chảy như xối. Chiếc áo dài màu bạc cũng bị xé rách làm năm mười mảnh tơi tả. Mà cũng nhờ có mang áo này không thì thân hình chàng đã bị hứng chịu những vết thương nguy hại đó.

Trong giây phút, đột nhiên không khí bỗng trở nên trầm lặng, trầm lặng một

cách ghê rợn. Chỉ có tiếng bước chân chậm chạp nặng nề làm rung động tâm thần Y Mộng Lăng.

Chàng từ từ quay lại thốt tiếng kêu kinh hãi: Á!... Trước mặt chàng là một cự nhân cao năm sáu trượng, to lù lù như một ngọn tháp. Nguyên một cánh tay của cự nhân cũng bằng cả thân hình Y Mộng Lăng! Mặt chàng lúc này lại hằn lên nét rung động kỳ dị, chàng thản nhiên nhún vai hỏi:

– Có phải nhà người định tìm gặp Y Mộng Lăng mõ không?

Trong giọng hỏi của chàng đầy vẻ nghi hoặc. Vì chàng không thể tin được rằng bóng hình thấp thoáng vừa rồi xử dụng thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi với Diên Đảo Âm Dương Bát Quái trận lại có thể là con người to lớn dềnh dàng này được?... Nhưng dù sao thì đối với chàng cũng bất lợi, chi bằng tiên hạ thủ vi cường. Thế rồi bất thành linh chàng cố gượng đầu bật dậy, vận hết công lực lên song chưởng tống mạnh vào giữa ngực cự nhân (người khổng lồ).

“Bình!”

Kình lực cương mãnh, lực đạo hùng hậu đã đập trọn giữa ngực người khổng lồ, nhưng chẳng khác búa đập khúc sắt, thân hình hấn đứng trơ vững chẳng nhúc nhích, còn Y Mộng Lăng lại bị bật ngược ba bốn thước dài.

“Thiết Bố Sam”, người khổng lồ đã xử dụng công phu ngoại môn Thiết Bố Sam, một môn võ học kỳ tuyệt đã thất truyền võ lâm nhiều năm nay.

Khè khè khè!... Khè khè khè!...

Người khổng lồ phát ra chuỗi cười dài quái dị như hồi sấm nổ, rung động cả khu rừng núi. Rồi đột nhiên hấn giơ cánh tay to dài chụp ngay lấy thân hình Y Mộng Lăng với một thủ pháp cực kỳ mau lẹ.

Y Mộng Lăng giật mình vô cùng kinh hãi, chàng không ngờ trông người khổng lồ có bộ điệu dềnh dàng thô kệch như thế mà lại xuất thủ một cách khoái tiện với một kình lực dũng mãnh ngoài sức tưởng tượng.

Chàng không dám chần chờ vội vàng tung mình tháo lui về phía sau mấy bước nhanh như làn gió, đụng ngay vào một thân cây lớn phía sau lưng một cái rầm!

Rắc! Áo ào ào!

Cả một thân cây lớn mấy vằng người ôm bị bàn tay người khổng lồ phạt ngang một cái gãy đổ rầm rầm, thân hình Y Mộng Lăng cũng bị bắn văng ra xa mấy chục bước nằm lăn quay dưới đất, và chưa kịp ngồi dậy thì đã bị người khổng lồ bước vài bước tới nơi, giơ bàn tay hộ pháp chụp lấy đúng huyệt “Kiên Tĩnh” xách bổng thân hình chàng giơ lên cao như một khúc cây nhỏ!

Khè khè khè!... Khè khè khè!...

Giọng cười quái dị từ cửa miệng người khổng lồ phát ra như những hồi sấm động làm tan mất vẻ tươi cười cố hữu trên gương mặt Y Mộng Lăng, chỉ còn lại nét

kinh hãi kỳ dị.

Từ lúc bị đối phương tấn công bằng thủ pháp Thiên Diệp Tề Phi, chàng luôn luôn ở vào thế hạ phong. Cho đến khi một chân bị thương, chàng cũng vẫn chưa hiểu rõ lai lịch mặt mày đối phương ra sao thì lại bị một người khổng lồ chụp bả vai giơ bổng lên cao như xách một con gà. Chàng đã quá tự phụ, quá khinh địch nên mới ra nông nổi, nhưng hiện tại thì đành bó tay.

Giữa lúc đó, một giọng nói đê trầm vang lên:

– Thiết Tháp, hãy bỏ nó xuống!

Người khổng lồ có tên gọi Thiết Tháp quả nhiên đã ngoan ngoãn nghe lời, liệng mạnh thân hình Y Mộng Lăng xuống đất lảng lờng lốc mấy vòng. Vết thương sau gang bàn chân lại bị xé rách thêm khiến chàng đau thấu tận ruột gan, thốt lên tiếng kêu "Ồi chao!" Toàn thân rung động. Một trận thua cay nhục nhã nhất từ khi chàng ra đời đến nay.

Hắc! Sau một tiếng cười lạnh lẽo rợn người, tiếp theo là giọng nói âm trầm đầy vẻ khinh miệt:

– Nghe nói Ma Điện công tử Y Mộng Lăng là con người tài ba cứng đầu cứng cổ không dè cũng có ngày nay!...

Sau giây phút đau đớn, Y Mộng Lăng cố gượng ngồi dậy, hướng nhìn về phía có tiếng nói, nét tươi cười thần bí đầy ma lực lại hiện trên khuôn mặt chàng...

o O o